

ТРАКИЙСКОТО ДЕТЕ.

Зимна нощъ надъ бащинъ домъ
 На кумина запишѣ;
 Ледний вихъръ, ветволомъ,
 По прозорци затрещѣ.

— „Страшна зима зазими“ —
 Рече мама съ тжженъ тонъ, —
 „За дечицата сами
 Горко, горко безъ подслонъ!“

Плахо пжтната врата
 Тозъ часъ хлопна се едва.
 Кой е закъснѣлъ въ нощта?
 Вихърътъ ли е това?

Отърчахме въ тъмний прустъ.
 Вѣ студъ отъ цѣлий дворъ,
 Потъмнѣлъ и мъртво пустъ.
 Плачатъ дървесата въ хоръ.

Влѣзе просече у насъ,
 Съ гугла, съ дрипаво палто.
 — Приберете ме у васъ
 Да ношувамъ — каза то.

И съ заснѣжено лице,
 И съ заплакани очи,
 Дъхайки си на рѣце,
 То на пруста се качи.

— „Какъ те казватъ, малкий гостъ?
 У насъ идешъ за пръвъ пжтъ“.
 И на нашия въпросъ
 Чухме: — „Ласко ме зоватъ.“